

<!-- @page { size: 21cm 29.7cm; margin: 2cm } P { margin-bottom: 0.21cm } -->

Bohoslužby v Bruntále 22.září 2013

Lk 16, 1-13

Milé sestry, milí bratři, někdy je těžké porozumět tomu, co nám Ježíš říká. Výroky o nepoctivém správci, který si získá přátele tak trochu podvodem, patří právě k těm slovům, jimž není lehké porozumět. Vždyť se vymykají tomu, co běžně známe z Ježíšových úst. Spíš by se dalo čekat, že tyto praktiky odsoudí, ale ten text je spíše doporučuje. To je dost šokující představa. Máme získávat lidi podvodem? Máme si dělat přátele tím, že budeme nepoctiví? To přeci nemůže Ježíš myslet vážně! Jestli to ale vážně myslí, co tím tedy chce říct?

Myslím, že k nepoctivosti nás rozhodně vést nechce. Jde spíše o něco, co je v nitru toho správce a co nás může docela zaujmout. Ježíšovi posluchači nejspíš znali, jak to s takovými správci chodívalo. Oni v podstatě neměli svůj příjem. Žili právě z toho, co vydělali na půjčování svěřeného majetku. Problém zmíněného správce byl v tom, že jeho úrok byl příliš vysoký. Proto byl obviněn, že špatně hospodaří. Jeho jednání ale bylo příkladné. Šlo mu o budoucnost. Jak jsme mohli vidět, neměl žádnou šanci se uchytit, pokud by o svou práci přišel. A to je čas nasadit všechny síly. On udělal vlastně zcela jednoduchou věc. Nechal přepsat dlužní úpisy tak, aby z nich zmizela jeho provize. Tím pádem vše bylo v pořádku, jeho pán neprodělal a on vypadal jako ten dobrosrdečný, co nikoho neodírá. Vzdal se svého zisku, aby si zajistil budoucnost. A právě to je ten moment, proč to Ježíš zmiňuje. I když je ten správce nepoctivý, protože ne majetku svého pána hodně vydělával, tímto krokem si zajistí, že jeho budoucnost nebude černá, ale bude dobře zajištěná. Je-li vše v pořádku, pán si ho určitě ponechá. Proč by ho vyhazoval, když obvinění o špatném hospodaření se neprokázala?

Možná nám v tuto chvíli trochu kypí krev v žilách. Jak může být ten správce omilostněn, když je to takový nepoctivec? A právě v tom je jeden důležitý prvek. Předchozí podobenství se zabývala nacházením ztracených. Ztracená ovce, ztracený peníz, ztracený syn, jejich příběhy se staly ukázkou Božího milosrdenství. Ono to podobně funguje i u toho správce. V poslední chvíli začne sekat dobrotu a tím si zajistí záchranu. Někdy dost zapomínáme, že těmi nepoctivými správci můžeme být také my. Také přeci hospodaříme s něčím, co je nám svěřeno. A také na tom získáváme hodně sami pro sebe. Vždyť se stačí podívat, jak nakládáme s Božím

stvořením. Jsou nám dány různé schopnosti, různá obdarování, kterými můžeme sloužit Bohu, ale je tomu vždy tak? Nesloužíme tím sami sobě? Podobně jako ten nepoctivý správce jsme si vybrali cestu k zajištění budoucnosti tak, že vyděláváme na tom, co nám nepatří, tvoříme si zisk nepoctivou cestou, která znamená vždy přílišnou zátěž druhých. To je tedy naše cesta, na kterou náhle přichází zúčtování. V jeho rámci jsme vděční za to, že když začneme jednat dobře, přestaneme žít na úkor druhých, tak se nám dostane milosti a nejsme zbaveni svého postavení. Setkáme se s milostí a ať jsme byli jakkoli špatní, jsme ospravedlněni. To je detail, který nám v tomto příběhu utíká, ale myslím, že pro jeho smysl je dost důležitý. Nejde tedy o oslavu špatného správce, ale spíše o to, že i ten špatný správce umí být prozíravý a když mu, jak se lidově říká teče do bot, umí jednat správně.

Pokračování příběhu o tom, že kdo je nepoctivý v maličkostech, bude nepoctivý i ve větších věcech, jen dosvědčují onu hlavní myšlenku příběhu. Je jedno s jak velkým majetkem člověk nakládá a jak veliký je nepoctivec. Nejde totiž o absolutní čísla či hodnoty, ale o postoj. A ten je skutečně stále stejný. Někdy to moc neřešíme, pravda. Zločinec je ten, který si ulije tisíce, a ne ten, který si ulije pár korun. Děláme v tom veliký rozdíl, i když podstata je stále stejná, neboť nejde o to, jaký je výsledek, ale o to, jaká je pohnutka, jaký je postoj lidského srdce. Chce-li být nepoctivý. Je nepoctivý v malém i velkém. Stejně jako je tomu v případě hříchu. Je přeci lhostejno, jestli hřešíme málo nebo moc. Každý hřích je propastí, která nás dělí od našeho Pána. Každý hřích musí být usmířen a odpuštěn, abychom mohli být přijati do Božího království. Jiná cesta pro naši budoucnost nevede. Chceme-li najít východisko pro svou budoucnost, musíme najít sílu k nápravě svého života, musíme najít cestu k odpuštění svých hříchů. A právě v tom ukazuje Ježíš také onu prozíravost nepoctivého správce. Nesnaží se jít žádnou komplikovanou cestou, ale hledá tu nejjednodušší. Pro nás je ta nejjednodušší cesta Ježíšova obětí, připojení se k jeho lidu, následování.

Ježíš se zmínil, že synové tohoto světa jsou vůči sobě prozíravější, než synové světla. V čem je ta prozíravost? Je v určité jednoduchosti, netrápení se detaily, vstřícnosti. Zkrátka a dobře, příliš nepřemýšlejí nad tím, jestli se to hodí nebo ne, jestli jsou vhodnými kandidáty na odpuštění. Jdou za svým cílem, to je vše. Možná až trochu sobecky, ale díky tomu k cíli dojdou. Takže pro nás je to možná takové trochu nakopnutí, abychom se víc soustředili na to, co můžeme získat a mihnout se v tom, jakou cestou k tomu dojdeme, jestli na to vůbec máme a tak podobně. Přeci jen přílišné váhání se může časem dost nevyplatit.

Podobenství o nepoctivém správci tedy na první pohled vypadá dost zvláště. Avšak při jeho čtení můžeme s pokojem zjistit, že Ježíš se nesnaží vést nás k nějakému nepoctivému jednání. Spíše naopak. Pořád platí, že správce toho, co dává Bůh má být věrný. Avšak také praktický. Má dbát na to, aby věci byly v pořádku. My jsme takovými správci. Je nám svěřeno Boží dílo, stvoření i slovo spásy. S tím máme nějak hospodařit, nakládat tak, aby to neslo užitek předně tomu, kdo nám tyto věci svěřil. Ono je při té správě vždy lákavé podlehnout moci, která k tomu

patří a tím pádem se i nechat svést k tomu, abychom z toho něco měli. Jenže v tom je právě problém. Člověk nemůže hrát na dvě strany. Nemůže sloužit Bohu a zároveň čemukoliv jinému, ať se jedná o majetek či sebe sama. Pokud začne sloužit sobě, stává se nepoctivým služebníkem. A také nevěrným. Vždyť ona ta poctivost souvisí také s důvěrou. Snažit se mít zisk sám pro sebe při správě Božího díla také znamená, že člověk moc nevěří skutečnosti, že Bůh sám se o něj postará. Proto se musí postarat sám. Jenže Bůh se stará, když mu věříme, proto je taková starost poněkud zbytečná. Vždyť z toho, co o Bohu víme, můžeme přeci poznávat, že on sám nám dá, co potřebujeme. Když tedy jemu sloužíme, nemusíme myslet na sebe. Mysleme jen na jeho dílo, na to aby bylo v pořádku.

Příběh nepoctivého správce nás tak vposledku vede k přijetí dobré zprávy pro náš život. I ten nepoctivý se nakonec dostal k odpuštění, k milosti. Boží milost je opravdu široká a neřeší zase tolik pohnutky, proč člověk činí pokání. Důležité je, že se na tuto cestu vydává. Protože jen tato cesta je cestou života. Důležité je, že v tu chvíli člověk nemyslí na svůj momentální zisk, ale myslí na budoucnost, na to, co je mu připraveno a co tedy může získat. Také na to tak myslíme. Nehledíme na dočasnost, ale na budoucnost. Hodně záleží na tom, co začneme konat nyní, kde opřeme svou naději. Ten nepoctivý správce doufal v milosrdenství svého pána. Věřil, že když dá věci do pořádku, tak se nad ním slituje a nevyžene ho ven. Co nám brání, abychom takto věřili my našemu Pánu? On je přeci také milosrdný, je milosrdnější než kdokoliv na tomto světě. Jeho milosrdenství není určeno jen někomu, platí bez výjimky pro všechny kajícíníky. Dává tak našemu správcovství přeci jen také určitou naději. Tedy naději ve chvíli, kdy zjistíme, že není příliš dobré, že podlehne občas svodu a myslíme nejen na Boží dílo, ale i na sebe. Máme šanci své chyby napravit. Máme šanci dát do pořádku to, co je nám svěřeno, abychom tak jednou mohli získat to, co je nám určeno.

V tomto podobenství Ježíš navazuje na slova milosti z těch předchozích. Jakoby zdůrazňoval, že ztratit se člověk může Bohu právě tím, že není poctivý ve svém přístupu k němu a tomu, co mu svěřil. Jakoby tím ještě stále rozvíjel onoho bratra v podobenství o marnotratném synu, který přeci zůstal doma, nikam neodešel a nic neprohýřil. Přesto může být nakonec shledán také nepoctivým, neboť nehledá ve svém správcovství to, co mu svěřil otec, ale to, co sám uznává za dobré a prospěšné pro sebe. Náš hřích nemusí být vidět, nemusí ho druzí poznat. Přesto zde je a je třeba hledat cestu odpuštění. Proto je dobré, když přestaneme přemýšlet nad tím, jak moc jsme nebo nejsme hodní či nehodní před naším Pánem. Všichni jsme přeci zhřešili a potřebujeme odpuštění z Boží ruky. Tak se nebojme o něj prosit, nebojme se s ním ve svých životech počítat. A nebojme se také prosit nejen o odpuštění, ale i moudrost, abychom dokázali být těmi dobrými správci svěřeného díla.

Pane Ježíši, děkujeme za slova, která nám jsou životem a posilou. Děkujeme, že v tobě poznáváme milost a odpuštění. Proto tě prosíme, abys nás posiloval v úsilí o tvou milost pro naše životy.

Neděle 22.zář 2013

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pondělí, 23 Zář 2013 18:22 -

Amen.